

όμως, διότι τὸ ἀφίκοιρον κοινὸν εἶχε βαρυνθῆ πλέον τὰς καταδιώξεις τῶν δημοσιογράφων καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὴν ζαχαρένια του γιὰ τῶν ἔθνομαρτύρων τὰ βάρη.

Ὁ «Ραμπανγὰς» ἐλησμονήθη καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν φυλάκισιν του τραγικωτάτη αὐτοκτονία του συνεκίνησε μόνον τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι εἶχαμε ἐκτιμήσει τὴν χροστὴ καρδίαν του καὶ τὸ δροσερώτατον πνεῦμά του—ἔφησε δὲ καθολοκληρίαν ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον τὸν ἀδελφὸν Ἀχὸν, τὸν εὐκολὸς βαρυνόμενον καὶ ταχέως λησμονοῦντα.

ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Δημοκοπικὸν περιβάλλον ὁ «Ραμπανγὰς» ἡ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸ Δημοκοπικὸν περιβάλλον; Ὁ «Ραμπανγὰς» ἐγέννησε τοὺς Ραμπανγὰδες, ἢ οἱ Ραμπανγὰδες τὸν ἐγέννησαν;

Ἀγλαχὴ, ἦτο τέτοιο τότε τὸ περιβάλλον, ὥστε ἐπρεπε ὁ «Ραμπανγὰς» νὰ δημοκοπῇ γιὰ νὰ ζήσῃ; Ἡ ἐδημιουργήσε αὐτὸς τέτοιο περιβάλλον γιὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ζῇ μέσα σ' αὐτὸ δημοκοπῶν;

Αὐτὸ πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ ἐξετασθῇ, διότι σ' αὐτὸ μέσα εἶνε χωμένη ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος, ἡ πρώτη καὶ κυριωτάτη ἀφορμὴ τῆς σημερινῆς Ραμπανγαδικωτάτης καταστάσεως.

Ὁ τίτλος τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ «Ραμπανγὰς»:

Ραμπανγὰ πορτραῖτα
γύρω σου ἴδω!

ταυριάζει σήμερον περισσότερον ἢ ποτὲ — καὶ σήμερον περισσότερον ἢ ποτὲ, περισσότερον ἢ ποτὲ κάθε ἄλλην φορὰν, καμαρώνει κανεὶς κρυμμένον ὑπὸ τὴν μάσκαν Πρωθυπουργοῦ, βουλευτοῦ καὶ δημοσιογράφου τὸν ἀληθινόν Ἀρχιραμπανγὰ, ὁ ὅποιος τότε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ:

Σκόλλος ποὶ γρυλίζει
ἐπὶ τὴν Ἀθήναι
ποῦ τὰ δόντια τρίζει
καὶ σὲ ἐπειλεῖ,
ποῦ γρυλίζει, στέρχει
τὴν τὸν κορυφάει,
καὶ δὲν τ' ἀνοίγει γέφυρα...

Ὁ τότε «Ραμπανγὰς» δὲν ἦτο τέτοιος. Εἶνε ὅμως τέτοιοι, καὶ ἀκόμη χειρότεροι, οἱ Ραμπανγὰδες οἱ σημερινοί. Κ' ἐλπίζομεν πῶς δὲν θὰ δυσκολευθῶμε νὰ τὸ ἀποδείξωμεν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

Οἱ δημιουργοὶ τοῦ Ραμπανγαδικοῦ περιβάλλοντος.

Ο ΦΙΛΟΣ

Νὰ σοῦ γυρεύω, θανεικὴ, νὰ κουβιλιέται σπῆτι σου, νὰ παίρνῃ ἀπ' τὰ τσιγάρου σου καὶ ἀπὸ τὰ μετρητὰ σου γιὰ γλέντι, γιὰ ξεράντωμα, νὰ σου τον μπρὸς στὴ μύτη σου, καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον νὰ ψάλλῃ μακριὰ σου, νὰ σ' ὀφθαλμὸν λαίμαργα μονάχα τὴ τακκούλα σου. κάποτε τὴ γυναικὴ σου, πολλές φορές τὴ δούλῃ σου ὅσο δὲν βλέπεις, νὰ σοῦ λέγῃ, πῶς εἶσαι γιὰ προσκόνημα μ' ἄμα τὸν νοιώσης σὲ κανέν' ἀνάποδὸ του κίνημα, ν' ἀργίση τὰ γαυγίσματα ὡσὲν διωγμένοι σκύλος... —αὐτὸς λοιπὸν, νὰ τὰς γερῶ, ἀποκαλεῖται... Φίλος!!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΣΗΜΑΙΑΙ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

Δὲν με συνεκίνησε καθόλου τὸ θέαμα. Τὶ κρῖμαι! Δευτέρα ἀπόγευμα, παρ' ἀμνησὶ τῆς Ἑθνικῆς ἐφορτῆς. Διέσχισα τὴν οὐδὴν Σταδίου μετ' τὸ τραί, ἀνερχόμενος πρὸς τὸ Σύνταγμα, μαζὶ μ' ἕνα φίλ' ἡ μου.

Ἐκεῖ, παρὰ τὸ Ἀρσάκειον, τὸ τραί ἐσταμάτησε πρὸ πυκνῆς μάζης ἀνθρώπων, νεαρῶν ὁπουοῦστων, καθὼς φαίνεται, βαδίζοντων μετ' ἡμᾶς ἡμερον καὶ κυνικὸν κατὰ τετράδας.

Ὁ ὁδοφῶς ἐσφύριξε, ὅχι διὰ νὰ τοὺς ἀποδοκιμάσῃ ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς εἰδῇ ποιῶν νὰ παραμερίσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ κατὰ τετράδας βαδίζοντες, παρεμύσαν, ὁ ὁρμος ἐλευθερώθηκε καὶ τὸ τραί ἐξηκολούθησε νοχελῶς τὴν πορείαν του.

Εἶδομεν τότε ὅλην τὴν κορυφὴν, τὴν Ἑθνικὴν πομπήν, ἡ ὁποία ἐπορεύετο ἐν συγχαίσει νὰ στέλῃ κανενὸν ἀνδρῶνα καὶ τῆς ὁποίας πομπὴ εἶντο τρεῖς ἀσφύροι, οὐκ ὀλίγοι ντρεῖς ἄλλοι τὸν Πατριάρχον, τὸν Ἀθανάσιον Διάκον καὶ τὸν Παπαφλέσσαν. Ὁ μεταίτης ἐκρατοῦσε καὶ μίαν γαλανόλευκον.

—Ὁ φίλ' ἐμὸν ὁ φίλος μου καὶ ἀπέστρεψε μετ' ἀπογορευτικῶς τὸ πρόσωπον.

—Ὁ φίλ' ἐμὸν! ἐγὼ καὶ ἐπροσέτιθησα νὰ ζήσῃ μετὰ τὸν ὁδοφῶκα τὴν οὐρανίαν.

Μετ' ἄλγυν ὄραν, περὶ τὴν οὐρανίαν τοῦ ἡλίου, ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς οδοῦ Κηφισίας ἀναπνέοντες τὸ ἄρωμα τῶν κίλων καὶ εὐφραίνόμενοι μετὰ τὰ πρῶτα ἀνδιεξήματα φέλλα, τὰ στολίζοντα τὰ πλατάνια.

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

—Μπῆ! τὰ παιδιὰ!

—Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ!

—Γυρίζουν ἀπὸ τὰ γυμνάσια!...

—Τὰ ξεθεῶνεν γιὰ νὰ τὰ παρατάξουν αὐριο στοὺς δρόμους...

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!

Τὰ παιδιὰ ἐπέρασαν ἀπὸ μπροστὰ μας! Τὰ κακόμοιρα!... Ἐξηντὰ ἔκριναν ἀπὸ τὴν κόρυμψιν. Ἡ γαλανόλευκος δὲν ἐλείπε! Τὴν ἐκρατοῦσε ἕνας τόσος δὲ μὴ σκοπικὸς ἀσπροντιμένος μπεπὲς! Καὶ τὴν ἐκρατοῦσε μετὰ ἡ ἐπερφηφάνεια!...

—Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

Καὶ τὸ τραίπανον ἐκροτοῦσε. Ἀκομπανιόριζε μετὰ τοὺς ρυθμικοὺς κροτοὺς τὴν ψευτιάν, τὴν μεγά-

λὴν ψευτιάν εἰς τὴν ὁποίαν πνίγομεν τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πνίγομεν αὐτὸ τὸ μέλλον!...

Τὸ μάθημα μένει βουδὸ!... Γιατί νὰ μένῃ βουδὸ τὸ μάθημα; Γιατί στὰ οὐράνια χεῖρ σου νὰ μὴ γυνοκαρδέσῃ, Πατέρη, ἕνα χαμόγελο;

Ἄχ, γιατί ὁ ἀνδρίας τοῦ Πατριάρχου νὰ μὴ ἀνοίγῃ τὰ χεῖρ σου νὰ μὴς φωνάξῃ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, νὰ μὴς διδάξῃ τὴ καθήκοντά μας;

Ἄχ, γιατί τὸ μαρμάρεινο χεῖρ τοῦ Πάπα δὲν κινεῖται νὰ μὴς δείξῃ τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς Ἑθνικῆς ζωῆς, νὰ μὴς βολεύσῃ τὸ στόμα, νὰ μὴς κατελῶσῃ ἀκόμη, ὅπως καὶ τὸ ἀξίζομεν;

Ἀλλοίμονον! Τὸ στόμα τοῦ Πατριάρχου μένει βουδὸ, τὸ χεῖρ τοῦ Πάπα μένει μουδιασμένο. Μόνον τὰ ἰδικὰ μας στόματα ἀνοίγονται γιὰ νὰ ζητωκραυγάζουν καὶ μόνον τὰ ἰδικὰ μας χεῖρ κινεῖται γιὰ νὰ κρατοῦν τὰς σημαίας καὶ γιὰ νὰ κτυποῦν τὰ τύμπανα!

Τρίτη πρωΐ Ἑορτασὰς τοῦς ἀγαθοὺς διδασκάλους δύο τριῶν σχελίων, οἱ ὅποιοι ἀφῆλθοντες τὴν βροχὴν παρέταξαν τοὺς μικροὺς λευκοντυμένους μαθητὰς τῶν, μετὰ σημαίας καὶ μετὰ τύμπανα, περὶ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐχειροκρότησαν τοὺς ἐπιτηδειώτατα μετακαταζόμενους τὴν Ἑθνικὴν ἐφορτήν, πρὸς ἀτομικὴν ρεκλάμαν.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ, ἐσκέφθηκα, ὅταν μεταβρίον γαλανόλευκον ὁ ἀκολουθῶν τις εἰκαστικὰ παραδόσεις τῶν διδασκάλων τῶν.

Ὅτι τοὺς ἐδίδαξαν, θὰ διδάξουν. Ὅπως τοὺς ἐπέβαλαν εἰς τὴν ψυχὴν τοὺς τὸν πατριωτισμόν, θὰ τὸν ἐποθέσουν καὶ αὐτοὶ στὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν τῶν μεταβρίων.

Καὶ δὲ αὐτὸ τοῦ τροποῦ οἱ Ἑλλήνες ἐπὶ αἰτίαν ἔτων εἰς τὴν βωμὴν τῆς πατρίδος σημαίας καὶ τύμπανα μόνον θὰ καταθέτουν.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὴν ἑνὴν Ἀπορίδιον δὲν θ' ἀποστέλλεται πλέον στὰς Ἐπαρχίας διὰ τοῦ Προκτορείου τῶν Ἑθνομειρίδων.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὅποιοι θὰ θέλουν ἴσως νὰ διαβάξουν τὸν «Νουμάν», καθιερώσαμεν δι' αὐτοὺς τὰς

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀντὶ τῶν ὁποίων θὰ ὑποχρεώνεται τὸ γραφεῖον νὰ ποστέλλῃ τὸ φύλλον τακτικῶς εἰς τοὺς προπληρόνοντας ἐπὶ

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ χαρτονομίσματος ἢ διὰ γραμματοδύμων Ἑλληνικῶν.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣ ΤΩΡΕΤΙΝΟΥ ΔΑΜΠΕΡΤ

Παῖσις

(Ἡ φωνὴ τοῦ Πικριλοῦ ποῦ τραγουδεῖ ἀπὸ τὸ βάλανος τοῦ κήπου)

Τὴν δὲνε Σιμωνίττα
Τὴν κόρη ποῦ ἡγαπῶ,
Τὴν κόρη ποῦ λατρεύω...

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κοιμᾶται. Κανεὶς, δὲν εἶν' ἀλήθεια, δὲν τὴν ἐδόλεπε νὰ κοιμᾶται δὲν θὰ ἐνοιωθε τὸν πόνο ποῦ τὴν κρατεῖ. Ὅταν κοιμᾶται δὲν τὴν κοιτάζω, μοῦ φαίνεται ὅτι ξαναδλέπω τὸ ἄγνόν της πρόσωπο ἐπάνω στὸ παρθενικὸ της προσκήρυξον. Τὸ μέτωπό της τὸ στεφανώνει ἀκόμη ἡ ὑπερκατὴ ἐκείνη μελαγχολία ποῦ ἔτρενε ἡ ὡμορ-

φία της ὅταν περιέμενε στὴ μητρικὴ ἐστία τὸ νεῦμα τῆς μοίρας.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἀλήθεια. Φαίνεται κάποτε σὲν νὰ τῆς ξαναγύριζε ἡ πρωτογενὴς τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ ἐπιπλεύσῃ στὸν ὕπνον της σὲν ἕνα ἄριζο λουλοῦδι ἐπάνω σὲ ἀναπυρόμενο νερό.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Μοῦ φαίνεται κάποτε τὰ μάτια της, πίσω ἀπὸ τὰ ἄπληλ βλέφαρα, σὲν νὰ με κοιτάζουν μετὰ παρθενικὸς τους βλέμμα ξαναγυμνῶ. Ἄ, ἂν εἴμπορὸς νὰ ξαναγυμνῶ ὅλην τὴν ὑπνικήν της! Ὅχι εἴμπορὸς σὲν ἴσως! Ὅχι εἴμπορὸς, νικητῆς!

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ὅχι εἴμπορὸς. Ἰσως τίποτε δὲν ἐχάλασε μέσα της, τίποτε δὲν ἀσκήμισε. Δὲν σὲς φαίνεται ποῦ σὲ μερικὲς στιγμὰς ἀναδύεται ἀπὸ τὸ κορμὶ της σχεδὸν ἡ λάμψις μιᾶς μεταμορφώσεως;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ἄ, τὸ ἡαῦμα, τὸ ἡαῦμα! Ἄν ὁ Βιργίλιος τὴν ἐδόλεπε, τῆς ὁμιλοῦσε...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ὅχι τὴν ἰδῇ.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Πότε;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Σήμερον, ἴσως σὲ λίγόν.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ὅχι τὸν ἀναγνωρίσῃ ἐκείνη; Τί θὰ τοῦ πῇ; Κι' ἐκείνος τί θὰ τῆς πῇ; Ποῦ θναῖο ὡνεῖρσθηκε;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Βίβλια, ἕνα θαυματουργὸ θναῖο.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κεῖ ποῖο θαυμαστὸ θναῖο πλάνημα θὰ ἔχῃ ἐξέλθῃ τῇ ζωῇ του ὅταν ἀπ' ἐκείνο τὸ φθινοπωρινὸ πρῶτ' ὅπου ἤθελε στὴ θύρα γιὰ νὰ πᾶν τὸ θναῖο κορμὶ τοῦ

ἀδελφοῦ.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (μετὰ συγκίνης). Πῶς ὁ ἴδιος στὴ θύρα;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ὁ ἴδιος, μετὰ δύο δούλους, λίγος ὥστε καὶ ἀπὸ τὸ χάριμα, γιατί εἶχε λάβῃ τὴν εἰδησιάν. Τοῦ ἐδόθηκε ὁ νεκρὸς τιμωμένος σ' ἕνα πνί. Τὸν ξεχώρισε, ἀπὸ ἕνα παρὰ τοῦτο. Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸν ἐκοίταξε γιὰ πολλὴν ὥραν καὶ ὕστερον τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο γιὰ τόσην ὥραν ποῦ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ εἴμπορὸς νὰ ξεκολλήσῃ τὰ χεῖρ του ἀπ' ἐκείνο τὸν πᾶγον. Ἀκολουθῆσε ἀνέμεσε στὸ θερμὸ κήπιο, στὴν ὑμῖλχη, τοὺς δύο δούλους ποῦ ἔφεραν τὸ λείψαν στὴ μητέρα. Ἄ, ἂν ἤθελε ἔχῃ ἀκούτῃ τὸ τρομακτικὸν εὐρησμά της τρελλῆς ποῦ ὅλη τὴ νύκτα εἶχε κρατήσῃ τὸ σκοτωμένο μέτρη στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ εἶχε δεχθῇ ἐπάνω της τὸ αἷμα τοῦ ἴσου στὴν τελευταία στιγμὴν! Ἄ, ἂν τὴν ἤθελε ἔχῃ ἰδῇ μουσκαμμένην ἔτσι!...

Παῖσις

Ἦστε, ποῦ θναῖο θὰ εἴμπορὸς νὰ ὡνεῖρσθῃ;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (μετὰ ἐξίστης). Ἐνα θαυματουργὸ θναῖο. Θεοδότη, ὅπου ἡ μέθη ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἔχῃ εἰσερθεῖ σὲ χειμᾶρρους, ὑπερκατὴ ἕνα νεανικὸ θναῖο καὶ θεῖο ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐγίναν ἕνα ἴδιο πρᾶγμα, ἀπείρως ὡριότερο καὶ ὑψηλότερο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

